

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΤΑ ΜΕΓΑΡΑ

(ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ).

Μία μεγαρίτικη εὐφυΐα δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῇ.
Κυρία τις παρεπονείτο διὰ τὸν ὄνον της, ἄξιον ἀδελφὸν τοῦ ἥρωος τοῦ Κόκκου

. . . Περπάτει.
Γεροσακάτη!

- Αἰ κυρᾶ ποῦ τῶξερὰ πῶς θάρθετε, ἀπαντᾶ ὁ μεγαρεὺς ἰδιοκτητῆς, φυλάξτε τὴν ὄρεξί σας γιὰ τοῦ χρόνου.
- Νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ θέλῃ ὁ ἄνδρας μου νάρθοῦμε τοῦ χρόνου.
- Εἶσθε 'πανδρεμμένη κυρᾶ ;
- Τώρα εἶμαι ἀρραβωνιασμένη, μὰ ὡς τότε βέβαια θὰ ἦμαι 'πανδρεμμένη.
- Καὶ εἶνε καλὸς ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου ;
- Ἄκους ἐκεῖ ! ὦραιος καὶ λεβέντης.
- Αἰ τότες κυρᾶ νάρθητε τοῦ χρόνου καὶ θὰ σᾶς ἔχω ἓνα γάϊδαρο ἔμορφο καὶ λεβέντη . . . 'σὰν τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σας.

'Εν τῇ τραπέζῃ τοῦ προγεύματος ὑπῆρχεν ἓν μόνον κεφάλι Ὀλλανδικὸ τυρὶ, τὸ ὁποῖον δίκην ἡλίου περιήρχστο τὴν τράπεζαν φωτίζον τοὺς διαφόρους αὐτῆς κόσμους, τὰς διαφόρους γειτονιάς.

- Μία κυρία ἐν στιγμῇ ἐκλείψεως κατήντησε νὰ εἰπῇ :
- Καμαρότε, τὸ Ιοργνον τοῦ πλοιάρχου !
 - Τι τὸ θέλετε κυρία ;
 - Νὰ ἰδῶ . . . τὸ τυρὶ.

Καὶ ὅμως τὸ τυρὶ αὐτὸ τὸ ἐξηλεύσαμεν, πὸ ἐχάδισαν πῶσα χερᾶκια γιὰ νὰ κόψουν !

'Ὡς ἐξηλεύσαμεν μερικὸς εὐτυχεῖς ὄνους, φέροντας ὑπερηράνως ἐπὶ τῶν νώτων των τόσα κάλλη.
Κατήντησεν εἰς ἀσεβέστατα νὰ λέγῃ :
— Νὰ ἦμουν σήμερα γάϊδαρος.
Εἰς ἄλλος εὐφωῶς ἔλεγεν :
— *Ἄν ὁ Ζεὺς ἐμάτιζε καμμιά ἀπὸ ταῖς συνταξειδιώτισσές μας, θὰ 'γίνονταν γάϊδαρος γιὰ νὰ τὴν κλέψῃ.

Εἰς τὸ πρόγευμα εἶχομεν ἀπέναντί μας τὴν καστανήν ἄνευ διόπτρων πλέον, καὶ τὴν ἐθαυμάζαμεν.
'Ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια δὲν χορταίνει κανεὶς ἢ περόνη ἠργάζετο δραστηρίως.

Καὶ εἶπομεν εἰς τὸν γείτονά μας τὸ τοῦ Μαρλίνσκη :
«Οὕτως ὁ κορυδαλὸς ἀφίνει τὸν οὐρανὸν καὶ κατέρχεται εἰς τὴν γῆν χάριν ἑνὸς σκώληκος.»
— Μόνη διαφορὰ ὅτι ἡμεῖς κατηρχόμεθα χάριν πολλῶν σκωλήκων, μοὶ ἀπήντησεν εὐφυσέστατα 'Ετρώγαμεν μακαρόνια.

'Ἡ πείνα ἦτο εἰς τοὺς πλείστους **πεζυνννα**.

Κυρία τις ἐκράτει τὸ πινάκιόν της πλησίον τοῦ στόματος καὶ συνεβούλευε τὴν γείτονά της νὰ πράξῃ τὸ αὐτό.
— *Ἔτσι, ἔλεγε, εἶνε μικροτέρα ἢ μεταξὺ τοῦ πιάτου καὶ τοῦ στόματος, ἀπόστασις καὶ δὲν χασομερᾶ τὸ πειροῦνε 'ςτὸν δρόμο.

'Ἐν τῇ μεγαρικῇ πλατείᾳ :
— Καὶ σὺ ἐδῶ ; ἦρθες νὰ 'δῆς τῆς μεγαρίτισσας βέβαια ;
— Ὅχι, ἀδερφέ, ἦρθα νὰ ἰδῶ ταῖς Ἀθηναίαις.

Συνελάβομεν και δύο γαλλισμούς εις τὰ χεῖλη κυρίας.

Σὸμ ἀρριβέ ; και ἄν βουατοῦρ.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ κ. Γιαλούση **Θεσσαλία** θὰ σημειώσῃ σταθμὸν σπουδαῖον εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας.

Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τέλους ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου **καθαροῦ** και μαυρίζομεν ἐπίτηδες τὴν λέξιν, διότι πρὸ πολλοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἀτμοπλοία και ἡ καθαριότης ἔχουν κηρύξει διαζύγιον ὄχι μόνον ἀπὸ τραπέζης και κλίνης, ἀλλὰ και ἀπὸ πατώματος και κοιτώνων και ἀτμοσφαιρας, ἵνα παραλείψωμεν ἄλλους τόπους, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλληνικὴ μυροποῖτα μεταβάλλει πάντοτε εἰς corbeilles fleuries.

Τὰ ἄλλα τῆς **Θεσσαλίας** προσόντα τὰ ἀπήλασαν ἅπαντες οἱ πανηγυρισταί, εὐρυχωρίαν, μοναδικὴν τάξιν, φιλοκαλίαν παντοῦ και ὑπηρεσίαν εὐπρόσωπον, μὴ ζουλουδικήν.

Και τὸ πρόγευμα και τὸ γεῦμα μεθ' ὅλην τὴν πληθὺν τῶν δηλωσάντων και τῶν ἐπιδραμόντων ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικὰ τοῦ στομάχου.

Εἰς τὸ κατάστρωμα ἐπὶ ὑελοῦ τινος φωτίζοντος τοὺς κοιτώνας τῆς πρώτης θέσεως ἐκαθήσαμεν πολλοὶ κουρασθέντες νὰ ὀρθοποδῶμεν.

Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ :

— Διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ θέσει σχηματίζομεν οὐρανὸν ἀνεστραμμένον.

Οὔτε μίαν ξυλίνην ἀποβάθραν οἱ ἀθάνατοι Μεγαρεῖς δὲν ἔχουν, ἀφίνομεν ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε ἐν δένδρον, οὔτε μίαν σκιάν, σχεδὸν οὔτε καφενεῖον.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, τῆς θαλάσσης κυριευθεῖσης ὑπὸ χορευτικῶν τάσεων, ὡς εἰσιτήριον ἐπιβάσεως εἰς τὰς λέμβους ἐπεβάλλετο και ἐν καταναγκαστικὸν ποδολουτρόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ Γ*** εἶχεν ἀποφασίσει μετ' ὅ γαῖδουράκι του νὰ διασχίσῃ τὴν θάλασσαν και νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς **Θεσσαλίας**, ἀλλ' εἰς τὴν θέαν Κυριῶν ἀγωνιζομένων νὰ διέλθωσι τὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων αὐτοσχεδιασθεῖσαν γέφυραν ἐπροτίμησε νὰ ζευχθῇ εἰς τὰ κύματα διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀγωνιώσας ἐντὸς τῆς λέμβου.

Και οὕτως ἐματαιώθη ὁ γαῖδουροθαλασσοδρομος.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μας εἰς Πειραιᾶ ὁ ἱππότης φίλος μας Κ*** εἶχε κυριευθῇ ὑπὸ τῶν νεύρων του. Ἄν ἦτο και ἀθλητῆς θὰ ἐρρίπτεν ὄλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ εἰσέλθῃ αὐτὸς μετ' ὅς δικούς του εἰς καμμίαν κιβωτὸν τοῦ Νῶε και νὰ ἐξέλθῃ εἰς Πειραιᾶ.

Θὰ τὸν ἠνάγκάζον νὰ παίξῃ τὸν ἱππότην, ἐὰν δὲν τὸν ἐλησμόνουσιν πολὺ γλίγωρα.

Ἀράχνη.—Καλιθάν.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ;

— Τίποτα.

Οὐδέποτε ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἡ βάπτισις ἐνὸς βρέφους εἶναι δυνατὸν νὰ κινήσῃ τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ ὑποληφθῇ ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ ἱεροτελεστία, τὴν ὁποίαν ἕκαστος κάμνει εἰς τὸ σπῆτί του, μεγάλη ἐθνικὴ εορτή.

Ἐπειτα αἱ εορταὶ και αἱ παράται αὐταὶ ἤρχισαν νὰ μᾶς γεννοῦν μελαγχολίαν, ἵνα μὴ μεταχειρισθῶμεν τὴν κυριολεξίαν και γράψωμεν ἀηδίαν.

Νὰ σιδηροφορῇ ἡ Ἑλλάς τόσον κωμικῶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν και τόσον καταστρεπτικῶς ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, νὰ ὀδοκυλίστῃ φρικτὸν τσοῦρμὸ ἀξιωματικῶν διαφόρου βαθμοῦ, ξίφους και μύστακος, και ὄλα αὐτὰ νὰ χρησιμεύουν ὅπως καταναγκάσουν τὸν κόσμον νὰ κυριευθῇ ὑπὸ ἄλλου ἢ κοροϊδίας αἰσθήματος ἀπέναντι τόσῳ γελοίῳ εορτῶν, αὐτὸ, νομίζομεν, μόνον εἰς χώραν μωρῶν και κατεργαρέων ἠδύνατο νὰ συμβαίη τόσον τακτικῶς, μεθ' ὅσῃς τάξεως οἱ τελευταῖοι τρώγουν και οἱ πρῶτοι κοιμῶνται.

Ὅταν δ' ἐφαντάζεσο ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς συνταγματικοῦ κράτους ὑπέλαβεν ὑψίστην τιμὴν του νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ προσκεφάλαιον ἐνθα ἐν βρέφος ἐφέρετο, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸ αἶσθημα τοῦ ὑπουργοῦ ἐκείνου ὅστις ἐνόμιζε τιμὴν του, κατὰ τὸ γνωστὸν γαλλικὸν τραγῳδι, ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν μονάρχην του ὅτι ὠτφράνθη τῆς ἀηδίας του, εἶχες ὄλα τὰ δίκαια νομίζω, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλάτη, ὅταν ἦκουε κανονοβολισμοὺς και ταραχὴν τατὰ, ὅπως ἐπραξεν ὁ ὑποφαινόμενος, μακαρίως κοιμηθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἄχρι μεσημβρίας.

Καλιθάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου, καθὰ γράφει ἡ ἌΩρα ἔλαβε προφυλακτικὰ μέτρα, καθ' ἣν ὤραν ὁ Γλάδστον ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ παλάτι, ἐναντίον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ διὰ τὸν μέγαν φιλελεύθερον.

Ἡ ἌΩρα γράφουσα ταῦτα ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ τὴν μελαγχολικὴν σκέψιν ὅτι ἐν ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία ἀναγκάζεται νὰ προφυλάττῃ τοὺς Ἄγγλους πολιτικούς διὰ νὰ μὴν τοὺς φάγῃ ὁ λαὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία ἀναγκάζεται νὰ προστατεύῃ τοὺς Ἑλληνας πολιτικούς ἀπὸ τὰς καννιβαλικὰς τάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, αἰτινες ἀναπτύσσονται εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἐθνοσκασμὸν.

Τὸ ἀἘθνικὸν Πνεῦμα εἶχε παραπονεθῇ διότι τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως τοῦ παιδιοῦ τῶν Βασιλέων οἱ Βουλευταὶ εἶχον παραγκωνισθῇ ἐν τῷ ναῶ εἰς θέσιν μὴ ἀξιοπρεπῆ δι' αὐτούς.

Και ὁμως ἐν ἐγνώριζαν ὅτι τὴν θέσιν ταύτην ὤρισεν ὁ ἴδιος Βασιλεὺς χάριν αὐτῶν πάλιν τῶν κυρίων Βουλευτῶν ὅπως τοποθετήσῃ καλῶς τὰς Κυρίας τῶν κυρίων ἀντιπρο-